GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

La @LoliValderrama i el poder xarnego

Opinió | 08/04/2013 | 15:42

La gran majoria d'aquest poble no volem que cap estat cacic ens arrabassi els guanys, que a tots plegats ens costen tants esforços.

Diu clarament la catalana @LoliValderrama a twitter: "Segun @Ciutadans_Cs a Cataluña no vino emigración española, porque Cataluña es España. Igual mis familiares vinieron a hacer turismo...".

Allò de les maletes de cartró lligades amb el cordill de la misèria, del moc i la lleganya (per explicar-ho gràficament) que l'Estació de França va testimoniar cada dia en primera persona des de l'any 60 al 69 del segle passat, persones sense cap recurs, irradiats de l'entorn "señorito" del sud d'Espanya després d'haver de passar per tot... fins i tot pel dret de cuixa (tants pobres els feien nosa i així de pas es pensaven que diluïen Catalunya de les seves inquietuds nacionals), gent que havia d'anar a viure a les barraques del Somorrostro, de Montjuïc i del Carmel (recupereu el testimoni de la Julia Aceituno en un 30M de l'enyorada TV3 d'abans); gent que va acabar als llits de les rieres, arrossegats pels temporals, i morts milers d'ells, ajudats pels catalans de base, pel poble autòcton, per la bona gent del país, mentre les autoritats franquistes s'ho miraven amb recel, i com passa avui amb la plataforma dels afectats per la hipoteca, encara van ser acusats de mil i una falsedats, uns éssers humans que només ajudaven uns semblants seus, que per haver hagut de marxar del seu país, dels seus pobles, van acabar vivint en un altre com les rates.

Mentre passava això, els arribistes i cofois amb la situació de la dictadura a l'Estat espanyol, els que anaven fent bossa a partir de ser traïdors al seu poble, canviant de llengua a mesura que passava el temps, esgrimint escuts falangistes i cantant els himnes que humiliaven els caiguts catalans, que van lluitar per aquesta legalitat que avui omple la boca de molts d'aquests (i que aleshores no era altra que la Republicana), renegant de les seves arrels mentre lloaven el Caudillo colpista espanyol; catalans afins al franquisme que feien la vista grossa a totes aquestes arbitrarietats, pagaven quatre rals a la tropa arribada del sud, els emborratxaven, i al crit d'Arriba España i Viva Franco, se'ls follaven les dones i els explotaven, mentre els miserables, a casa (si això era un fet), no hi tenien ni aigua corrent per rentar-se, ni podien viure decentment. Eren una minoria aquests nous "señoritos", però una minoria que hi era i que tenia molta força, no ho oblidem.

Molts dels descendents d'aquests immigrants (perque eren immigrants, que no els faci cap vergonya reconèixer-ho; és digne ser immigrant, per què no?: tots ho hem estat algun segle o altre), avui són catalans de ple dret i, també molts, independentistes amb l'estelada al cor, que expressen el seu sentiment, (lògic sentiment de naixement i de pertanyença a un poble espoliat per un estat que fa aigües per tot arreu), indistintament a CDC, a ERC, molts d'amagat al PSC, a ICV, i també una bona part a UDC; una bona part que va in crescendo, per raons òbvies. Molts, moltíssims. L'altre dia em deia un català de pedra picada, fill d'andalús, l'Aniol Jódar @anioljodar , un jove periodista, punyent professional i excel•lent persona i patriota, de La Llacuna (Anoia), amb qui vam compartir redacció i afinitat nacional i sarcàstica a IB3 Menorca, que es va adonar que amb el periodisme acabaria demanant caritat (quanta raó, amic), i que avui és pilot d'helicòpoter, quan li vag fer saber que un altre Jódar, l'Enric Jódar Ciurana @EnricJC de Riudoms (Baix Camp), estudiant d'Enginyeria Superior de Telecomunicacions a l'UPC, preguntava a twitter davant l'imminent partit entre les seleccions francesa i espanyola de futbol: “no poden perdre tots dos, Espanya i França?”, em va respondre: “som el poder xarnego”. És aquest poder xarnego, en el millor sentit, amb saba nova, que ha passat penalitats de tota mena, i que avui ha esdevingut part vital del nostre país, i que s'ha barrejat de sang amb els catalans més antics. Amb els altres immigrants que som els vells del país, les arrels dels quals van arribar al país amb els romans, els jueus, els fenicis, els grecs, els àrabs, i que en van ser els constructors vitals.

Evidentment en aquest context hi excloc els endogàmics que no surten del gueto, acomplexats, de families anticatalanistes (que tant mal els han fet en impedir-los l'adaptació a la majoria, i a la llengua i a la cultura del país de manera sistemàtica), per odi inculcat o per impotència. O perquè l'odi el tenen d'origen funcionarial espanyol; que solen ser del Madrid perquè és la contra del sentiment barcelonista, i per tant català i catalanista, que ens agrupa a la majoria del país, els nouvinguts adaptats i integrats al país inclosos. Fa feredat constatar aquesta minoria que malviu inadaptada, que es tanquen al gueto que els limita, i que no fan més que anar contra Catalunya. Ningú no pot viure amb normalitat i llibertat si constantment va contra tot allò majoritari que l'envolta: l'existència es converteix en un patir continuat, i en no actuar amb la normalitat, per estar sempre amatent i a la contra del que manifesta o desitja la gran majoria. Perquè l'herència de l'odi a allò diferent ha estat aquesta.

Pobra gent, sincerament. Gent que ha d'estar demostrant constantment que “Cataluña también es España, y yo me fui a Cataluña, que es España, y me fué bien, y ahora te enseño mi Mercedes, o mi BMW, porque sin dejar de ser español, he triunfado en Cataluña, y ves, se hablar catalán (perquè quan van allà els ho passen per la cara), y ahora me estoy arreglando la casita que mi madre dejó aquí en el pueblo, (que se caía de vieja)”.

No està gens malament de cap manera tenir una segona casa i un cotxe per poder-hi anar: són

coses que l'estat del benestar (avui in minuendo) ens ha fet possibles. Però, que trist (i ho he vist de primera mà en anar a uns dies a Bienvenida de los Barros, provincia de Badajoz, el poble que literalment va expulsar uns amics de la meva família en deixar-los sense feina i sense possibilitats als anys 60, i no a ells, sinó als seus pares) quan “por lo bajini” o directament, els anomenen de manera despectiva, “los catalanes”. I els cobren més que als altres a les botigues de menjar, als restaurants, i a la resta de llocs, perquè “se fueron muertos de hambre y ahora vienen vacilando de ricos”. Com a mínim a Catalunya, treballant de sol a sol, hi van trobar feina i s'hi van poder forjar un futur.

Greu errada la que cometen molts d'aquests eximmigrants (o el que és pitjor, els seus descendents) del sud espanyol, als quals no els cal demostrar res enlloc més que al seu país, que avui és Catalunya. Una Catalunya que passa penalitats i ofeg, que és insultada i vexada; una Catalunya a la qual se li nega el dret, fins i tot a consultar els catalans i catalanes sobre què volen i quin futur desitgen pels seus fills. No cal anar a fer el ridícul. El passat va ser, i ja no és. L'arbre, si no té arrels, mor. Però resulta que les arrels necessiten terra i aigua. I aquests elements, els que volen ser del país del costat abans que d'aquest, que és el seu, són a Catalunya. Les arrels absorbeixen l'aliment de la terra que l'aigua estova i condueix a la via alimentària. Es pot dir més alt, però no pas més clar.

I els que, com la @LoliValderrama, saben què són de dalt a baix, parlen clar i tenen l'ull ben obert, a veure què passa, a aquests, no els fotran amb una programació de control mental via caverna mediàtica, perquè d'entrada ja no hi cauen. No els passarà com als antics petits propietaris rurals de les comarques catalanes (i el gran exemple n'era en Josep Pla), que van cap a l'extinció, i que es mantenien en el pensament de la por: “No t'hi emboliquis”, deien, i així volien fer gran el país...del costat, perquè al nostre flac favor li feien. O com als ridículs assimilats espanyolets acomodats de la metropoli, per allò vergonyant del “yo soy de Barcelona, pero no catalán...”, #mejorunidos, que fa basarda quan veus qui ho demanda i ho manifesta, i d'on prové qui ho demanda i qui ho manifesta, en qualsevol cas. Basarda.

Els més prosaics del poder xarnego (que acostumen a ser els més saberuts i operatius, els més llestos i els més pràctics), allò de l'avi del sud ja s'ho passen per allà on els passen tots els néts dels avis estrangers que van aterrar a una altra nació, i que amb tota naturalitat s'hi han adaptat. Però alguns d'aquests botiflers dels lerrouxistes C's (la base dels quals és colonialista funcionarial de sempre, i no pas immigrant treballadora que ha hagut de passar per tot; i qui les hagi passat de tots colors i actui així, a la contra, més enze és encara, per raons evidents), ara, (i generalment instrumentalitzats pel mateix espanyolisme que els va castigar a anar a la diàspora, expulsats lluny de la seva terra de naixement), intenten canviar la veritat del patiment dels seus avantpassats, per la mentida de l' “orgullo español”, quan saben que Espanya els va fer fora de casa, i avui està en fallida i és a la bancarrota. Quina gràcia: la pel•lícula tal com m'hagués

agradat..., i no com va ser. Qui és que viola i empastifa la història?

Naturalment, uns quants d'aquests que van ser immigrants del sud espanyol (alguns dels quals han estat ministres del PSOE, i un, en Montilla, president de la Generalitat), han de donar moltes gràcies al franquisme que els va fer passar gana, a ells i als seus pares, i que els va fer fora de la seva terra. Perquè, gràcies a emigrar a Catalunya, han estat rellevants. M'explico? Què haguessin estat els Montilles, els Corbachos o els Chacón en el seu habitat natural del sud espanyol? carregadors de sacs? llauradors? o dones de la neteja del capital cacic? (amb tots els meus respectes per aquests oficis, tan útils, i dissortadament tan mal valorats, i pitjor pagats).

Aquest apèndix que és Ciudadanos, doctrina Lerroux (això, com l'antisemitisme tampoc no és nou) fan el paper dels serbis de Bòsnia, un trist paper, per cert. Aquests guerrillers del no res, no tenen cap mena de dret, ni moral ni ètic de barrar el pas a les aspiracions lícites de Catalunya, ni de la seva història, que podria ser la seva -com ho és la de la resta, vinguem d'on vinguem- de no ser uns inadaptats i uns acomplexats, instrumentalitzats per aquells que un dia van fer fora de les seves llars els seus pares i avis. O sigui, doblement indignes amb els seus, i desagraïts a un país que els va obrir les portes en tots els aspectes, malgrat algus “abusos”, com esmento abans, dels més afins al Régimen que no era altre que el Régimen Franquista de España.

Senyors botiflers: Catalunya, d'haver estat sempre Espanya, seria la mateixa escòria latifundista i caciquil, vuitcentista, amb dròpols desagraits i amb poca iniciativa que esperen subsidis ad infinitum. La gent que va poblar el nostre país des dels fenicis fins al franquisme, tenia (i té) una cosa en comú: pencaven per fer la casa gran i l'hisenda forta. Fins que ara fa tres segles aquesta hisenda va canviar de mans.

La majoria dels catalans penquem molt, molt. I els xarnegos irradiats els 60 pel franquisme, en una molt gran mesura. Perquè molts d'ells, encara que a punt de retirar-se, fan feines dures i desagraïdes. Però les fan amb la satisfacció que els seus fills i néts tenen carrera universitària o laboral. I posseeixen una cultura que segurament allà d'on els van fer fora, no haguessin assolit mai. Ni que potser avui, i per la magnitud de la tragèdia social i econòmica en general, alguns no tinguin feina i hagin, de bell nou, de marxar a altres països. Però, si més no, ho fan preparats, amb estudis i llengues, i no pas de manera poc digna. I tenen la porta oberta per tornar: heus aquí la diferència.

Per això la gran majoria d'aquest poble no volem que cap estat cacic ens arrabassi els guanys, que a tots plegats ens costen tants esforços. Aquesta terra i la de l'infraebre no tenen res a veure, res de res. Chapeau per la @LoliValderrama, una catalana com Déu mana, sense complexos i absolutament explícita. Que posa en evidència que catalans que s'estimen Catalunya i volen que segueixi sent Catalunya, ho som tots: els que fa 70 generacions que som en aquesta terra, i els nouvinguts aquest any. Sense distinció. Ja ho va dir aquell savi que encara s'emprenya de valent quan sent absurditats: "és català qui viu i treballa a Catalunya..., i ho vol ser". Gràcies per la teva reflexió, Loli de sang nova i de poder xarnego, de veritat. Un poder que serà vital per conduir aquesta terra mil•lenària, cap a la llibertat i cap a la prosperitat en tots els aspectes. Gràcies Lolis i Lolos entre molts altres, de veritat.

Autor: Santi Capellera i Rabassó
GN

https://gironanoticies.com/noticia/24488-la-@lolivalderrama-i-el-poder-xarnego.htm